

Skødesynd —, og det gælder ogsaa overfor Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer.

Man skulde nu tro, at Understøttelserne var svimlende, og at man fik dem gratis, men det gør man ikke. I denne Tid er der et ekstra Kontingent paa ca. 4 Kr. om Ugen for de Folk, der arbejder for nedsat Betaling og paa indskrænket Arbejdstid, og som har det drøjt nok i sig selv, men de er i hvert Fald ikke arbejdsløse. Kontingentet er mange Steder 4 Kr. ud over det sædvanlige, og ærede Medlemmer kan være ganske sikre paa, at disse 4 Kr.s Folk nok skal passe paa, at ingen snyder med Hensyn til Arbejde, saa vidt det kommer til deres Kundskab. Det er nemlig deres Penge, det gaar ud over:

Da vi fik Loven af 30. November 1918, var der ogsaa Tale om Misbrug. De har grasseret hele Tiden — $\frac{1}{20}$ pCt.! Da var der en Højesteretssagfører, som var Medlem af Folketinget, der proklamerede, at der foregik mange Misbrug. Da man gik ham paa Klingen og spurgte: Hvori bestaar de? Lad os faa dem frem!, slog han paa sin Mappe og sagde: Jeg har det alt sammen her i min Haand. Den Mand blev Medlem af Udvalget, og Udvalget afgav Betænkning. I denne Betænkning skrev man ogsaa angaaende den udbredte Tale om Misbrug. Den Tale lignede al den anden Tale; man taler om Misbrug, men man paaviser ingenting. Udvalget gjorde sig imidlertid den Ulejlighed at undersøge, hvad der var i Mappen, og hvad der ellers kom frem, og skrev i Betænkningen herom, at Udvalget havde gennemgaaet alt det foreliggende Materiale „og skal som sin Anskuelse udtale, at der fra Arbejdsløshedskassernes Side er administreret samvittighedsfuldt, og at Kasserne, hvor Misbrug er oplyst, ikke er vejet tilbage for at fratage det paagældende Medlem Understøttelsen — jævnlig med tilbagevirkende Kraft — eller for at ikende Karantæne, det er en Tids Bortfald af ellers retmæssig Understøttelse. I nogle af de fremdragne Tilfælde er Understøttelse slet ikke krævet af de Arbejdere, hvorover der klages. I et enkelt Tilfælde, hvor der klages over Boycotning paa Grund af Arbejdsgiverens Anmeldelse af formentlige Misbrug, forelaa særlige Omstændigheder, som endnu er Genstand for Undersøgelse“. Dernæst hedder det, og det er det væsentlige: „Om systematiske Misbrug er der, saa vidt skønnes, ikke Tale“. Jeg mener, at naar man kan møde med en saadan Attest i Lommen, er man slet ikke ilde faren, for det er en Lovsang til Arbejdsløshedskasserne. De

faa Misbrug, der har været, fremkom som nævnt ved Krigen.

Ogsaa nu lader man imidlertid, som om det vrimlede med Misbrug. Man hører rundt omkring bekymrede Venner, der ser med saa velvillige Øjen paa Arbejderne, sige: Ja, det er disse nederdrægtige Misbrug; dem maa man virkelig til Livs. Jeg vil sige til de Herrer, der er saa bekymrede: Kom frem med de Misbrug, De taler om! Lad os faa dem undersøgt! Lad os se, om de har noget paa sig; hvor mange det er, og hvilken Rolle de spiller! Det har noget at sige, om der er faa eller mange, om det er en Tyvendedel Procent eller seks Procent. Men det tier man stille med af den gode Grund, at man ikke ved noget. Man lader som ingen Verdens Ting. Derfor tør jeg heller ikke gøre mig Haab om, at man i dette Ting skulde være tilbøjelig til at vedtage et Forslag som det, vi har stillet i Folketinget.

Det forekommer mig, at der allerede findes saa megen Rigsdagslitteratur om denne Sag, at vi passende kunde begrænse den lidt; men jeg bliver alligevel nødt til — jeg skal gøre det kort — at fremkomme med nogle Bemærkninger om Lovforslagets Enkeltheder. § 6 indeholder Kontrolbestemmelser. Folketinget har ikke ment, at det, der stod i Loven af 1919, var tilstrækkeligt, men har indsat nogle andre Bestemmelser. I Tiden fra 1918—19 til Slutningen af Oktober Maaned har Arbejdsgiverne antaget i alt 146 272 Arbejdere udenfor Anvisningen, men de har kun givet Anmeldelse for 81 000 eller ca. 55 pCt. Der er i § 17 i Loven af 22. December 1919 fastsat Bøder indtil 25 Kr. for Forsømmelighed i saa Henseende. Jeg føler mig imidlertid fuldt overbevist om, at der aldrig er betalt nogen Bøde, fordi ingen har indtalt dem. Nu har Folketinget altsaa sat en ny Bestemmelse ind for at hindre Misbrug, som det saa smukt hedder — denne Tyvendedel Procent —, man vil indføre Legitimationskort, og dette Kort skal Arbejdsgiveren have Ret til at afkræve Arbejderen. Det hedder i Lovforslagets § 23, 1ste Stykke, at Arbejdsløshedskassens Vedtægt skal indeholde Oplysninger om visse Ting, deriblandt det i Punkt 5 nævnte, hvori der staaer: Kontrol med arbejdsløse Medlemmer og Arbejdsanvisning for saadanne. Jeg fatter ikke, hvad man mener dermed, for man kan dog vide af sig selv, uden at det bliver sagt, at Arbejdsløshedskasserne fører Kontrol, og endda en skarp Kontrol. Naa, men man mener altsaa, at der maa en ny Bestemmelse til, og saa forlanger man indført disse Legi-